

**R. P. Ioannis Præpositi Atrebatis, E Societate Iesv, S.
Theologiæ Doctoris, & quondam in Vniuersitate
Louaniensi ac Duacensi Professoris, Commentaria In
Tertiam Partem S. Thomæ De Incarnatione Verbi ...**

LePrévost, Jean

Dvaci, 1629

Art. IV. Vtrum anima Christi fuerit paßibilis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94249](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94249)

natura permittere ad ostendendam naturalem illius conditionem.

Probabilis videtur non potuisse.

28.

Error etiam speculativus non est sine peccato in eo qui potest depellere.

Satisfit argumentis sententiae affirm.

Quamvis haec sententia non videatur planè improbabilis, prior tamen videtur probabilior; quia talis error non videtur esse sine peccato in eo qui potest illum propulsare. Cum ergo Christus in quocumque statu naturam assumeret, posset huiusmodi errorem ab ea propulsare, si hoc non faciat, ei imputabitur, quamvis illa sit immunis à peccato; iuxta dicta de peccato & motibus fomentis, quae imputantur Christo si in natura sibi unita haec non impediret. Anteced. prob. quia falsum iudicium etiam speculativum est aliquod malum naturae rationalis & difforme rationi; igitur quando quis potest illud depellere, & non facit, peccat. Conf. si quis alteri ingeneraret huiusmodi falsa iudicia, quantum est ex parte obiecti, posset peccare; & proinde illa sunt obiectiva mala, & sufficienti ad peccatum, v. g. si quis sine examine illa formet, eisque adhæreat; & proinde quando quis potest ea impedire in propria natura non videntur formari sine peccato eius qui negligit impedire.

Ad rationes prioris sententiae Resp. Deum non ita posse sibi relinquere naturam assumptam, quin illi debeat eum assistentiae modum, quo fiat ut nunquam formet falsum iudicium, quamvis posset eam ita relinquere, ut non assequeretur multarum rerum notitiam. Nec potuit talem deceptionem permittere etiam ad ostendendam conditionem humanæ naturae sine suo peccato, & quin talis error ei imputaretur.

ARTICVLVS IV.

Utrum anima Christi fuerit passibilis?

Resp. affirm. est de fide.

Leon. Damasc. 29.

Sensus art. D. Thom.

Differentia passionum in Christo, & in nobis.

30. Hi motus in Christo, vocari possunt passiones.

CONCLUSIO est affirmativa; quæ est de fide ut patet ex Evangelio, & sequentibus articulis, eamque docent Patres. videri potest Leo epistola II. sub finem. Damasc. libr. 3. de fide cap. 20. Ratio est quod in Christo fuerit appetitus sensitivus & vis imaginatrix per quam poterat apprehendere læta & disconvenientia.

Notandum 1. cum S. Thom. hæc quaest. agat de defectibus animæ, videri agere de passionibus seu motibus appetitus sensitivi, qui oriuntur ex cognitione obiecti disconvenientis, quos etiam articulo sequenti explicat. quos motus & per consequens passiones fuisse in Christo est de fide, ut dixi.

Notandum 2. huiusmodi passiones aliter fuisse in Christo quam in nobis, ut docet S. Tho. in corpore. 1. quia in nobis sæpe feruntur in aliquid secundum se illicitum, non verò in Christo. 2. in nobis sæpe præveniunt vltim rationis, non item in Christo. 3. in nobis sæpe voluntatem ad se pertrahunt, non verò in Christo. Itaque passiones in Christo procedebant ex perfecto vltu rationis, nec pertrahabant voluntatem, sed susebant in appetitu, vel si qui simplices affectus à Christo excitabantur in voluntate, voluntas efficaciter ijs non consentiebat.

An verò hi motus in Christo vocari possint passiones, quaestio est de nomine, in qua Doctores communiter sequuntur partem affirmativam: neque enim passio de suo formali dicitur imperfectio nem repugnantem rectæ rationi (quamvis in no-

bis sæpe eam habeat adiunctam) sed quia cum aliqua corporis alteratione & commotione oritur, quod etiam in Christo potuit locum habere, ut patet Ioan. 11. ubi infremuit spiritu, & quamvis Hieron. censet in Christo non fuisse passionem, sed pro passionem, eius sententia non ita recipitur à Doctoribus propter rationem allatam.

1089. 11. Sententia S. Hieronymi pro passionibus appellantis non ita recipitur.

ARTICVLVS V.

Utrum in Christo fuerit dolor sensibilis?

RESPONDET affirmativè, quia in eo fuit læsio, quæ est obiectum doloris. fuit etiam sensus læsionis, qui est applicatio obiecti, ergo fuit dolor, cum dolor illa naturaliter consequatur; nec fuit causa miraculosè illum impediendi, quin potius fuit convenientius fini incarnationis illum permittere.

Resp. affirm.

31.

Conclusio est communis Doctorum & Patrum, quæ optimè potest deduci ex illo Isai. 53. *verè languores nostros ipse tulit, & dolores nostros ipse portavit.*

Isai. 53.

Huic certæ & receptæ sententiæ videtur repugnare Hilarius lib. 10. de Trinitate, & alibi. Aliqui existimant hac in re errasse Hilarium. ita multi quos citat & sequitur Vasquez disp. 59. cap. 1. Alij tamen benignè eum interpretantur, ut noluerit Christum nullum habuisse sensum doloris, cum contrarium tradat in psalmum 68. sed solum vellet eum non contraxisse dolorem ex peccato provenientem, sed voluntariè assumptis, ut S. Tho. hæc ad 1. vel quod ex dolore corporis Verbum nullum dolorem in se percepit, idque voluerit contra Arianos qui contrarium sentiebant, existimantes Verbum esse creaturam.

Hilarius fortasse sententiam non fuit in Christo doloris sensibilis.

ARTICVLVS VI.

Utrum in Christo fuerit tristitia?

NOTANDUM ex S. Tho. in corpore, dolorem & tristitiam in eo differre, quod dolor sit displicentia quadam animæ orta ex sensu tactus circa obiectum eidem tactui disconvenientem, & ut cum aliquis leditur; tristitia verò sit displicentia ex apprehensione alicuius noxi tanquam presentis, licet occasio aliunde data sit quam ex sensu tactus, ex his

32. Diferentia doloris & tristitiæ.

Respondet fuisse in Christo tristitiam; quia anima Christi potuit apprehendere aliquid tanquam nocivum præsens, v. g. mortem; ergo potuit tristari. Conclusio est certa & communis intellecta de tristitia partis inferioris. Patet ex Matth. 26. *tristis est anima mea usque ad mortem; ubi Christus ex apprehensione mortis ut repugnantis naturæ excitavit in se affectum tristitiæ seu passionem, ad demonstrandam veritatem humane naturæ.*

Resp. Fuit in Christo tristitia.

Matth. 26.

Nec obstitit beatitudo animæ, quia ut S. Thom. art. præcedenti ad 3. beatitudo animæ dispensativè continebatur ne derivaretur in corpus; unde delectatio voluntatis non redundabat in corpus, neque impediēbat tristitiam sensibilem, quæ in illo ex apprehensione alicuius mali oriri poterat.

33. Non obstitit beatitudo animæ.

Obijci potest illud Isai. 42. *non erit tristis nec irascibilis.*

Obiectio Isai. 42. Solatur.

Prætermisiss varijs illius loci expositionibus Resp. Prophetæ non velle negare Christum futurum

rum